

Jurij Kovič

KRIŽARJEV MEČ

1. ODHOD

Na vojsko gre
nevernike
ubijati Otokar,

nihče bolj ni
med križarji
goreč za sveto stvar.

»Ne hodi tja,
z menoj doma
ostani, dragi moj,

ne puščaj me
osamljene,
da jokam za teboj!

Pusti svoj meč,
svoj ščit, nič več
v oklep svoje telo

ne skrivaj, ki
bolj drag si mi
kot zemlja in nebo!

Ti bobnov hrum
je, čast, pogum
več kot ljubezni raj?

Se ne bojiš,
da izgubiš
vse, preden boš nazaj?«

»Ne ustavljaj me,
ljubo dekle,
saj mi dovolj hudo

v deželi, kjer
je človek zver,
brez tebe mreti bo.

Življenje boj
je, nepokoj,
mir v njem nedosegljiv,

za srečo, dom
mi ni, jaz bom
vojak, dokler bom živ.«

»Šla za teboj
bi, dragi moj
v pekël, naj grem še tja,

kjer jok in kri
moje oči
bosta zastrupila.

Kot moški se
oblečem, le
da s tabo bom lahko,

kot tvoj moj meč
bo glave preč
drobil sovražnikom.

Oproda tvoj
bom, za teboj
povsod bom, kjer boš ti,

da šotor dom
bo topel, bom
skrbela vse noči!«

Že hrzata
konjiča dva,
s kopiti trkata,

Otokar in
z njim Gwendolin
na vojsko jezdita.

2. BOJ

Že sedem let
krvav je svet,
kost, koža so možje,

umazani,
pohabljeni
dom zreti hrepene.

Le eden je,
ki huje še
trpi od srčnih ran,

ki ni za plen
mu dragocen,
ves boj je, ve, zaman.

Da ščiti njo,
ki nje telo
objema v sanjah le,

komaj smehlja,
besedo kdaj
ji da, v samoti mre.

To Otokar
je, ki oltar
oskrunil je premnog,

ki ne živi,
kakor uči:
»Ne ubijaj!« njegov Bog.

Nič Gwendolin
več kot rubin
ne iskri se zadnji čas,

srcá želje
le skriti sme,
gori v nočeh ji pas.

Ni ženska več,
ki svetli meč
vihti, več ne ihti,

otroški smeh,
svoj sen, kot greh
prikriva in blazni.

3. SULICA IN SVETLOBA

Leži negibna
Gwendolin,
zagrinja jo tema,

ničesar ne
spominja se,
nikogar ne pozna.

Želela si
živeti ni
nesrečna več tako,

ko sulica
ji sanjana
predrla je telo.

Sonca privid
megli ji vid,
slepeči žarek zlat,

oklepa se
ga sred teme,
zdi angelov se brat.

Nekdo smehlja
se ji z neba,
za rōko jo drži,

neskončno tih
ljubezni dih
nad njo neviden bdi.

Ji pravi, da
prav kmalu šla
bosta od tod nek glas,

to Otokar
je, pravljicar,
zamudil je svoj čas.

Vse mir je zdaj,
vse luč, vse raj,
vse, kot naj bi bilo.

Sred bolečin
že Gwendolin
ve, ozdravela bo.

4. PEVČEVA PESEM

Vsa vojska spi,
le Gwendolin
zre v zvezdnato nebo,

med cedrami
lutnja zveni,
glas plava nad vodó.

»Kdo, pevec, si,
ki tvoje oči
od vekomaj poznam,

božanski spev
sem, tvoj odmev,
ob tebi vse imam.«

»Ljubezen je
moje ime,
kot nébes sem prostran,

kot en obraz
sva ti in jaz,
kot val in ocean.

Lepota je
tvoje ime,
lesk zvezdnatih noči,

kjerkoli kdaj
iskal sem raj,
povsod bila si ti.

O tebi pel
sem, hrepenel
po tebi sem zgubljen.

brez smisla vse
bilo mi je,
zdaj sem kot spet rojen.

Zdaj pesmi bo
moje v nebo
odmeval čisti glas,

ko vzamem te,
da dam ti vse,
objamem te čez pas.

Zvezde žare,
oljke šume
nad njima, ki v temi

si gledata
kot angela
v bleščeče se oči.

5. MEČ

»Zakaj odšla
si, ljubljena
od mene, Gwendolin,

mar nisem ti
bil vse, kar si
želela, Gwendolin?«

Ni pisma zanj,
ki ves bolan
jo išče, kam, ne vem,

s kom je odšla,
izginila,
mu strla je srce.

Nje rok več ni,
ne smeha, ki
ga klical je z višin,

le pevec bo
poslej lahko
objemal Gwendolin.

Ve, Otokar,
da sam je, star,
ne bo je videl več,

blazno strmi
v trudne dlani,
ostal mu je le meč.